

Iz življenja in sveta

Prenos Briandovih zemeljskih ostankov

V nedeljo so prenesli iz Pariza zemeljske ostanke »apostola miru« v normandijsko vasico Cocherel, kjer je najrajši živel v svojih zadnjih letih. Slika kaže zgoraj prizor, ko je dospela krsta na cocherelsko pokopališče, spodaj na levi dva člana Briandove družine, v sredi Herriot in Kellogg na pokopališču, na desni govori ministrski predsednik svoj svečani govor

Sokolstvo in Španija

V Prago je prišel, da prisostvuje prireditvam vsesokolskega zleta, eden najpomembnejših borcev španske revolucije, prof. G. Maranon. Obiskali so ga zastopniki tiska in tem je dal značilno izjavo, ki kaže, kakšen globok vtis je napravil nanj nastop sokolskih armad. Iz te izjave posnemamo najvažnejše pasuse.

»Sokolski zbor me je naravnost očaral«, je dejal prof. Maranon. »Pričakoval sem nekaj velikega, a vse moje pričakovanje je bilo preseženo. Kakšna disciplina, kakšna izenačenost, kakšno tekvado znanje v teh množicah! Vračam se v Španijo s trdnim prepričanjem, da potrebujemo sami nekaj podobnega kakor sokolstvo. Stremim, da se osnuje velika španska telovadna organizacija, je pač v teku. Španska vlada je poslala v Prago mladega zdravnika, da bi tu proučil sokolsko gibanje z medicinsko-kirurškega stališča. Po svojem povratku bom storil vse, da bi pospešil izgradnjo naše telovadne organizacije v sokliskem smislu.

Baš mi Španci potrebujemo takšne de-

mokratske množestvene organizacije. Španec je po naravi individualist in se ne podreja rad kolektivni volji. In vendar je to potrebno demokraciji in republiki. V tem pogledu nam je Sokol lahko ogromen vzgojni činitelj.

Roko v roki s političnim dvigom dežele pod republikansko vlado gre duševni dvig. Uspehi so že tu. Tisoče novih šol smo že otvorili... in računati je s tem, da postane španška kmalu eden najvažnejših kulturnih činiteljev današnje Evrope.

Za to pa je potrebno, da iztrebimo neke ostanke iz fevdalnih časov, h katerim prištevamo bikoborbo. Bikoborba je v bistvu strahopetnost, kajti proti biku stoji deset gospodov, ki mislijo samo na to, kako bi ga usmrtili s čim manjšo nevarnostjo. Poleg tega pa vplivajo te prireditve neugodno na ljudsko duševnost; ljudje se navadijo gledati, kako teče nedolžna kri. Mlada Španija hoče, naj bikoborbe izginejo, da napravijo prostor sokolskim slavjem!«

Žrtvi jetike

Rusko emigracijo je razburil dvojni samomor v Kišinjevu na Romunskem. Nikolaj Sapježko, sin znanega kirurga v Odesi, je obel na jetiki kot slušatelj beograjske univerze in se d. lgo brezuspešno zdravil v Sloveniji. V nekem sanatoriju je spoznal in poročil hčer generala Moravica iz ugledne beograjske družine. Sapježko je bil letos 36 let star, njegova žena je imela 38 let. Jetika je vedno bolj mučila zakonca. Sklenila sta, da bosta izvršila samomor, čim se bo odločila usoda siabejšega moža.

V Kišinjevu, kjer je imel Sapježko lastno hišo, se je njegovo stanje stalno slabšalo. Naposled ni smel zapustiti postelje. Ponoči 29. junija je izgubil veliko krvi. Ko je stopila gosa v spalnico, jo je usmrtil s strelom iz revolverja. Potem je poklical iz prtiličja usmiljenko in se je v njeni navzočnosti ustrelil. Krogla je šla skozi srce in povzročila takojšnjo smrt. Samomorilca sta zapustila pismo, kjer poročata o svojem načrtu. Na mizici Olge Sapježko so našli tudi steklenico s strupom.

Lepite na pisma znamke protituberkulozne lige!

200 udarcev za skok čez plot

Zgodbe o nezvestih zakonskih drugih so sicer vsakdanje, toda naslednja je prav sovsejstna in izvira razen tega menda celo iz naše domovine.

Kmetu je prišlo na uho, da ga žena vara. Sodišče dvanajstih najstarejših mož v vasi jo je kar sodilo: Žena se obsodi na 200 udarcev s palico, rušilec zakona pa mora biti priča, ko jih bo držala. Ženska se je sicer obupno branila, toda končno so ukrotili, privezali k drevesu in pričeli udrihati. 100 udarcev ji je naštel opeharjeni mož; za njim ji je odšel četrtino — 50 komadov — ročni oče, nato na last odslanek.

Vaški prebivalci, ki jim niti na um ni prišlo, da bi ubogo ženo branili, so spremljali izvršitev sodbe z velikim veseljem in glasnim ploskanjem.

Ženska — voditeljica arktične postaje

Moskovska vlada je imenovala za načelnico arktične postaje »Severna dežela« znano biologinjo gosno Rjabčeva. Gospa Rjabčeva je že l. 1930. preznila z neko študijsko odpravo v Nansencvi deželi.

Nacistična demonstracija v Monakovem

Ker je nova nemška vlada ukinila prepoved glede nošenja uniform na Bavarskem, — kakor znano, je bila Bavarska prva nemška dežela, ki je prepovedala vse uniforme — so priredili nacisti demonstrativen obhod v Monakovem pred A. Hitlerjem (levo)

Stoletnica londonske univerze

Zgodovinske univerze z Oxš. rožm na čelu so tako dolgo obvladale vse akademsko življenje na Angleškem, da ni imel London še pred sto leti nobene visoke šole. Šele razmah glavnega mesta po Napoleonicnih vojnah je ustvaril v zvezi s stalno demokratizacijo življenja potrebne predpogoje.

1831. je bil ustanovljen najstarejši del sedanje londonske univerze, t. zv. King College, ki je letos proslavil stoletnico. Prvotno je štela univerza samo tri fakultete: splošno izobraževalno oz. literarno, medicinsko in medicinsko. Podajamo zgodovino njenega poznejšega razvoja po podatkih, ki jih omenja rektorjev slavnostni govor. Sedem let pozneje se je otvorila inženjska fakulteta, ki je pričela skrbeti za železniško, takrat še malo raziskano in početniško tehniko. 1877. je odprla univerza vrata prvim slušateljicam. A djakinja se morale biti ločene od dijakov, ker je tako zahtevala takratna spodobnost. Šele 1922. so prišle v King College med moške tovariše.

1900 je doživela londonska univerza temeljito reformo in postala slična visokim šolam na celine. Šteje zdaj poleg visoke inženjske šole bogoslovno, juridično, medicinsko in filozofsko fakulteto. Uradni naslov se glasi »Kraljeva londonska univerza«. Številni dobrotniki so v teku let poklonili univerzi veliko knjižnico, laboratorije in muzeje.

Pravkar je izšla

nova številka ilustrirane tedenske revije

»ŽIVLJENJE IN SVET«
s pestro vsebino in številnimi slikami.
Posamezne številke 2 Din po vseh trafikah

Nov svetovni rekord s padalom

Francoz Machenaud, ki je skočil s padalom iz višine 8000 m in tako postavil nov svetovni rekord. Machenaud je pristal v 25 minutah gladko na zemlji

Nevidni diktator

Kakor poročajo iz Moskve, se širijo tam vesti, da je Stalin težko obel. Že več nego dva tedna ga ni na spregled, čeprav so

Stalin

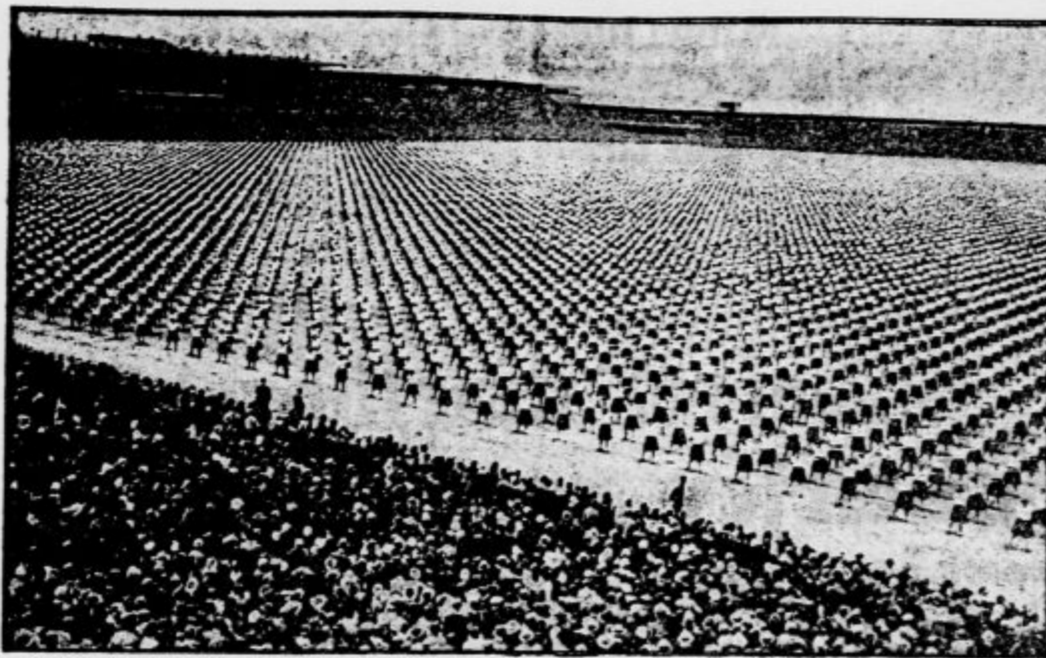
napovedovali njegovo prisotnost pri različnih zborovanjih, zlasti pri zborovanju komunistične mladinske organizacije. Diktator je baje v sanatoriju v Gorkih pri Moskvi, kjer je umrl Ljening

Vsak dan ena

»Moj mož vstane vsako jutro ob sedmih, ko se prične jutranja telovadba v radu.«
»Ali pridno telovadi?«
»On ne, ampak deklet, ki stanuje nasproti!«
(»Tidens Tegnc«)

Veličastni prizori na vsesokolskem zletu v Pragi

Pri javni telovadbi članov je nastopilo 17.000 češkoslovaških Sokolov

Enako število češkoslovaških Sokolic je nastopilo pri prostih vajah članic

Kulturni pregled

Dvajsetletnica smrti

dr. Karla Štreklja

Pred dvajsetimi leti, dne 7. julija 1912 je umrl v Gradu profesor slovenskega jezikoslovja na ondodnem vseučilišču, ugledni slovenski znanstvenik dr. Karel Štrekelj. Obrola ga je vodenica in starosti 53 let, sredi dela in načrtov, s katerimi je hotel koristiti slavistični vedi in posebej še Slovincem. Z njim je umrl eden največjih slovenskih jezikoslovcev tedanje dobe. Ob dvajsetletnici njegove smrti naj posvetimo zaslužnemu možu nekoliko skromnih vrstic.

Karel Štrekelj je bil po rodu s Krasa (roj. 1859), študiral je gimnazijo v Gorici, slavistiko pa pri Kreku v Gradu in pri Miklošiču na Dunaju. L. 1886. se je habilitiral za slovensko jezikoslovje na dunajskem vseučilišču, vendar je vzlic velikim sposobnostim in obeznejemu znanju postal še leta 1897. izredni profesor slovenske filologije s posebnim ozirom na slovenski jezik. Medtem je sedem let urejal slovensko izdanje državnega zakonika. Stolico za slovensko jezikoslovje in slovensčino je prevzel na graškem vseučilišču, kjer je marljivo deloval — od l. 1908. kot redni profesor — vse do prezgodnje smrti.

Dr. Karel Štrekelj je objavjal svoje znanstvene razprave v raznih strokovnih revijah, zlasti v »Archiv für slavische Philologie«, v izvestih dunajske akademije, v »Casopisu za zgodovino in narodopisje«, v »Letopisu Matice Slovenske« in v domačih literarnih listih. Raziskaval je kraške in štajerske dialekte, krajevna imena itd. S temi temeljitimi razpravami si je pridobil v slavističnih krogih znano in uvaževano ime. Zanimali pa so ga tudi splošni problemi slovenskega jezika; še malo pred smrtjo je izdal spis o Levčevem pravopisu in njegovih kritikah. Štrekleva predavanja o zgodovini slovenskega jezika, ki so nedovršena ostala v rokopisu, je šele po vojni izdalo mariborsko Zgodovinsko društvo iz ostaline, ki jo je bil prevzel njegov zet, prof. dr. Pavel Strmšek v Mariboru.

Največje delo, ki ga je dr. Karel Štrekelj zapustil svojemu narodu, je njegova mogočna zbirka »Slovenske narodne pesmi«. Ta zbirka je tako urejena, da morda še vedno nima primere v ostalih slovanskih literaturah. Z njo je dr. Štrekelj opravil veliko in nad vse zaslužno delo in si postavil v naši kulturi najtrajnejši spomenik. Dr. Štrekelj se je ob pravem času lotil teza dela, zakaj narodno blago nam čedalje bolj gineva; le čuditi se moramo, da so skušali nekateri ljudje ovirati izdajanje te, danes vprav dragocene zbirke, ki vsebuje toliko še vedno neobdelanega gradiva. Smrt je preprečila, da bi bil dr. Štrekelj sam dovršil to zbirko in tako jo je zaključil njegov učenec dr. J. A. Glonar.

Univ. prof. dr. Karel Štrekelj se ni udeleževal v našem javnem življenju. Živel je zase in za svojo znanost, ki se ji je popolnoma posvetil in v kateri je bil cel mož. Počiva na tujih tleh, toda njegovo delo še živi med vrednotami naše znanstvene kulture.

Beograjsko gledališče

v sezoni 1931/32

Beograd, julija.

Konec gledališke sezone je mnogo srečnejši od začetka. Lani se je sezona začela z manj pomembnimi deli in je minilo precej tednov, preden je prišla na pravi tir.

Kakor vsa gledališča na svetu, je tudi beo-

grajsko v stalni »križi«. Ta »križa« ima splošne časovne poteze: nezanimanje za višje duhovne vrednote in duševna plitvost pri širokem občinstvu, kolebajoča repertoarska politika pri gledališki upravi. Zdi se, da se je v teku zaključene sezone, ki je nania nepopolno vplavala še splošna gospodarska kriza, pričelo obračati na boljše, vsaj kar se tiče repertoarske politike. Dobili smo vrsto novih del, ki kažejo resno stremiljenje po kulturni in umetniški vzgoji občinstva, obenem pa se je pokazalo, da res dobra dela, podana v kar moči dovršeni obliki, vedno najdejo svoje občinstvo. Izsilili pa ni mogoče nitišar: vse ima svoje notranje, psihološke zakone. Posebno lep uspeh so imele v tej sezoni nekatere opere, ki so bila za beograjsko občinstvo novost, zlasti Strausova »Salome« in Massenotova »Thais«. Vsem je še v živem spominu polemika, ki se je bila razvila zastran »Salome«, v kateri je naslovno ulogo pela prva muslimanska igralka v naši državi, gdč. Bahrija Nuri-Hadžić, kar je pomenilo, da so se zaradi »Salome« razburjali preveč strogi verniki dveh konfesij: eni zaradi vsebine, drugi zaradi igralkice. Pa tudi katoliški p. Vlasić je v imenu tretjih segel v ta spor, ki je Strausovemu delu samo pripomogel k uspehu.

Poleg občutnega napredka v operi in opereti je opaziti tudi napredek baleta, ki ga vodi ga. Kirsanova. Poseben dogodek je bila premijera Cerepinovega baleta »Skrivnostni piramid«.

Drama je uprizorila v tej sezoni vrsto domačih novosti, in sicer dela Ranka Mladenovića, Milana Begovića, Dušana Nikolajevića, Momčila Miloševića, Mite Dimitrijevića in Aleksandra Ilčića, ki so dale skupaj 50 predstav. V tej sezoni ni mogel priti na vrsto nov Nušičev komad »Mister Dolac«, ki pa ga obelajo za začetek nove sezone. Do slovenskega dramatskega dela se beograjska drama tudi v tej sezoni ni povzpela. V tem pogledu je vprav nepopravljiva: še svojih obetov ne izpolnjuje in menda daje naše komade v repertoarju načrt samo »zaradi lepšega«. Ali bo pri tem ostalo še nadalje? — Izmed tujih dramatskih del so vzbudile pozornost resne premijere, kakor sta bili n. pr. Brucknerjeva »Elizabeta Angleška« in Calderonova »Gospodja Djavolica«.

Vsekakor kaže bilanca pravkar zaključene sezone zadovoljivo število kulturno pozitivnih točk v repertoarju in lepo število reprezentativnih izvedb na odru. Z zanimanjem pričakujemo, kaj nam bo prinesla nova sezona, ki se bo otvorila v septembru.

Na igralskem kongresu v Beogradu je bila sprejeta resolucija, ki pravi, da sedanjo krizo naših gledališč povečuje dejstvo, da med organizacijo gledaliških igralcev in gledališkimi upravami ni iskrenega sodelovanja. Kongres izraža željo, da bi čim prej stopil v veljavo zakon o osrednjem pokojninskem skladu. Poleg stanovskih zahtev predlaga kongres prosvetnemu ministru, da opozori uprave narodnih gledališč, naj sprejmejo v svoj repertoar kar največ del višje umetnostne kvalitete in s kar najsolidnejšo opremo, da bi tako gledališče vplivalo na široke mase, ki jih je v preveliki meri prevzela sirovost sedanjega časa. Kongres je obsodil žalitve, ki jih je izrekel o organizaciji igralcev pisatelj dr. Ranko Mladenović kot generalni tajnik beograjskega gledališča.

Pri ljudeh, ki so potrti, preutrujeni, za delo nezmožni, povzročijo naravna »Franz Josefova« grenčica prosto kroženje krvi in poveča duševno in delovno sposobnost. Vodeči kliniki izpričujejo, da je »Franz Josefova« voda odlične vrednosti tudi za duševne delavce, živčno oslabele in ženske kot dobro odvajalno sredstvo. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Še vedno poceni in dobro

se gospodje oblačijo pri tvrdki DRAGO SCHWAB v Ljubljani. — Poletne obleke, suknjiči in blago v veliki izbiri.

